

ALPO TIILIKKA

Nyppyläkatu 1

Nyppyläkatu 1

Alpo Tiilikka

Nyppyläkatu 1

© 2018 Alpo Tiilikka

Kansi: Books on Demand

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-0388-5

Vieras saapuu taloon

Nainen raahasi matkalaukkuaan jyrkästi nousevaa katuja ylös. Aukiolle päästyään hän pysähtyi penkin eteen, laski laukun maahan ja jäi tuijottamaan penkillä istuvaa miestä, tämän kättä ja siinä istuvaa olutpurkkia.

- Missäs minä olen?
- Höh! Ihan siinä, nenän edessä.
- Mutta missä niin on Näppyläkatu?
- Ihan tässä.
- Missä niin tässä?
- Tuo katu tuossa vieressä oikealla, tai sitten vasemmalla, jos sieltä katsoo.

Nainen katsoi lyhyttä loivasti nousevaa kadunpätkää. Sen päässä oli yksinäinen talo. Talo oli ympyrän muotoinen, punertavaksi rapattu joskus monta vuosikymmentä sitten. Aika oli tehnyt tehtävänsä. Rappausta oli lohkeillut sieltä täältä, paikoin sammal peitti kappaleen seinästä. Vihertävää kuparikattoa oli paikattu parista kohtaa rautapellillä. Taloa ympäröi miten kuten hoidettu nurmikko, jolla kasvoi siellä täällä pensaita ja puita. Tuota nurmikon suikaletta ympäröi katu ja kadun toisella reunalla yhtenäinen ympyränä kaartuva talojen ketju. Nainen otti muutaman askeleen ja jäi katsomaan katuja, taloja ja nurmikkokasveja.

- Hiirulainen, ehtooruusu, sosiaalitantta, kirjastonhoitaja, kirjanpitäjä, mies mutisi tuijottaen kädessä olevaa olutpurkkia.

Kun hän nosti katseensa, nainen seiso i taas hänen edessään. Nainen oli tummahiuksinen, ilman meikkiä hän näytti harmaalta. Tukka oli kiilloton, pitkä mutta jokseenkin ohut. Mies siirsi katseensa naisesta takaisin olutpurkkiin. Se oli tyhjä. Purkki lensi penkin taakse ja käsi hakeutui penkin vieressä kököttävään muovikassiin. Nainen jatkoi tuijottamistaan.

- Anteeksi, minun pitäisi löytää näppylä- siis nyppyläkadulta talo, jossa on asunto vuokrattavana, mutta tässä ilmoituksessa ei ole numeroa.
- Se on tuo tuossa, kuten näkyy. Mies viittasi taas taloa kohti. Nyppyläkadulla ei ole muita taloja. Vuokrattava asunto on yks bee. Ovesta sisään ja käytävää vasemmalle. Ensimmäinen kerros tai ylin kerros jos neiti niin haluaa.

Mies naksautti uuden purkin auki ja käänsi kasvonsa vasemmalle kohti katukuilusta talojen välistä paistavaa aurinkoa.

- Miten jonkun kadun nimi on Nyppyläkatu? Eikö se ole outoa? Siinä täytyy olla jotain salaperäistä takana.
- Mitä outoa siinä on? Katu kuin katu. Tuolla on Alppikatu. Ja tuolla Harjukatu. Ja tuolla Pengerkatu. Alppikatu on alpeilla, Harjukatu harjulla ja Pengerkatu penkereellä. Tuo on Nyppyläkatu, koska se

johtaa tuolle mäennyppylälle. Ja asunto on yksbee. Kerros yks ja asunto bee.

- Kuinka asunnon numero voi olla yksbee?
- Kun on niin on.
- Mutta jos on vain yksi kerros, niin miksi se pitää sanoa?
- Miten ihminen voi olla noin rasittava. Mistä minä tiedän. Mene sinne koppiisi äläkä sitten potki seinää.

Mies ryysti olutta kovalla äänellä ja yritti pieraista, mutta se jäi tuhahdukseksi.

- Jos talo on sellaisessa osoitteessa, kyllä siellä täytyy olla jotain salaperäistä.
- Siellä ei ole mitään salaperäistä! Ei mitään! Tajuutko ämmä? Ihan tavallinen katu. Ihan tavallinen talo. Ei mitään muuta! Silloin siellä juodaan viinaa, kun tulee sellainen olo, muulloin ei.

Mies kallisti purkkia suuhunsa niin vauhdikkaasti, että olutta valui pitkin partaa tuhruiselle ruutupaidalle. Hän otti ilmeen, jolla oli selvä merkitys. Keskustelu oli päättynyt.

Nainen lähti vetämään matkalaukkuaan taloa kohti nyrpeä ilme harmahavilla kasvoillaan. Katu ei ollut pitkä ja jyrkkä kuten Alppikatu eikä lyhyt ja jyrkkä kuten Harjukatu eikä kallellaan kuten Pengerkatu vaan nimeään kunnioittaen lyhyt ja loivasti nouseva. Hän oli hetkessä ulko-ovella, talossa sisällä ja asunnon 1B ovel-la. Asunnon ovi oli auki. Tummapukuinen nuori mies kiiruhti vastaan. Hän esittäytyi vuokravälitysfirman edustajaksi, henkilöksi, josta äskeinen oluenjuoja – jos

olisi ollut paikalla – olisi käyttänyt nimitystä rakki-koira, nilkki tai hyypiö. Pukumiehellä oli kiire. Hän ei viihtynyt asunnossa, joka hänen arvomaailmassaan oli mörskä, läävä tai sikala. Hän veti läpi vuokraamisrutii-
nin pikavauhtia. Koska normaalia melkein puolta halvempi vuokra ja muut edulliset ehdot sopivat naiselle hyvin, oltiin pian sopimuspaperin teossa.

- Ja teidän nimenne olikaan?
- Messenius Vuokko Kristiina.
- Ihan kuin olisin kuullut sen hiljattain.
- Tietysti olet. Minä olen meedio. Olen intuitiivinen parantaja ja auttaja sekä selvänäkijä. Kartoitan maansäteilyä ja valokuvaan ihmisten aurat. Minä tunnen, että sinä olet eksyksissä elämäsi valintojen kanssa. Tule minun asiakkaakseni. Autan sinua intuitiivisesti löytämään oikeat ratkaisut elämäsi haasteisiin ja vahvistamaan valintojesi tarpeellisuutta.

Tämänsuuntaista asiakkuutta ei syntynyt. Mies katsoi Vuokkoa epäuskoinen, sitten kauhistunut ilme kasvoillaan. Hän kiiruhti ovea kohti, mutta Vuokko ehti väliin.

- Olen kuullut, että täällä vaikuttaa outoja voimia.
- Ei, ei ollenkaan. Huhupuhetta. Edelliset asukkaat keksivät kaikenlaista, että muka jotain säteilyä. Yrittivät vain saada vuokran halvemmaksi. Hyvinhän se onnistuikin. Mutta kohta huomaa, että tämä on ihan normaali asunto.

Pettynyt ilme kiipesi hetkeksi Vuokon kasvoille.

- Eikö varmasti ole säteilyä?
- Ei ole. Ostakaa vaikka säteilymittari.
- Entä maasäteilyä? Tai avaruussäteilyä? Tai astraalista värähtelyä?
- Oletteko te hullu?

Vuokravälittäjää vietiin pikavauhdilla. Hän jäi ilman tukea elämänsä valinnoissa, ilman tarjottua auran mittaamista ja ilman mahdollista kokemusta säteilyn vaikutuksista.

- Limanuljaska, Vuokko Messenius totesi puoliääneen ja heitti vuokrauspaperit pöydälle.

* * *

Meedio, parantaja, selvänäkijä, auranmittaaja ja utelias kansalainen Vuokko Messenius katsoi ympärilleen uudessa asunnossaan. Kalustettuna vuokratun huoneen kalustivat kapea sänky, pitkä pöytä ja tuoli. Ovisuussa oli pieni vaatekaappi ja vessan ovi. Ikkunaseinä oli kaareva. Huone kapeni ikkunaa kohti, kuten pyöreässä talossa saattoi odottaakin. Itse ikkuna oli ylhäällä. Huoneen katto kohosi sitä lähestyessään antaakseen ikkunalle vähän enemmän kokoa. Pöytä oli väriläiskistä päätellen ollut pikemmin työpöytä kuin ruokapöytä. Mutta se oli iso ja tukevatekoinen. Se sopi Vuokon tarkoituksiin paremmin kuin hyvin.

Hän avasi matkalaukkunsa ja kävi taloksi vasta-vuokrattuun asuntoonsa. Hän ripusti kattolamppuun heilurin. Se oli kiiltävää metallia, kartion muotoinen ja riippui ketjussa kärki alaspäin. Vuokko tuijotti sitä,

kunnes se pysähtyi. Pysähtymisen jälkeen ei seurannut uutta liikettä, ei edes pientä värähdystä.

Seuraavaksi matkalaukusta tuli esiin iso metallikotelo. Sen sivulla oli useita liittimiä. Vuokko kiinnitti niihin johtoja, joiden päissä oli pieniä möykkyjä, ilmeisesti jotain mittaavia antureita. Laitteen etuseinän täytivät viisarilliset mittarit, merkkivalot ja kytkimet. Meedio kytki laitteen tietokoneeseen, käynnisti molemmat ja käänteli vipuja ylös alas. Hän jäi tuijottamaan tietokoneen kuvaruudun poikki virtaavia käyriä. Kaikki olivat pelkkää vaakasuoraa viivaa. Aikaa kului pitkälti, mutta lopulta kärsivällisyys palkittiin. Yksi käyristä alkoi hypellä ylös alas nopeaan tahtiin. Hymy levisi meedion kasvoille. Hän muisti ulkona istuneen naapurin sanat: *Silloin juodaan viinaa, kun tulee sellainen olo, muulloin ei.* Oliko nyt sellainen olo? Hän muisti myös välittäjän kiihtymyksen säteilystä puhuttaessa. Huhuissa täytyi olla perää. Vuokko oli tullut oikeaan paikkaan.

Hän soitti lyhyen puhelun. Parin tunnin päästä lähettifirman pakettiauto toi useita puisia ja pahvisia laatikoita. Vuokko purki niistä mittalaitteita ja kirjoja. Hän asetti kaiken riviin mainiolle pöydällensä.

Kello oli päässyt kipittämään huomaamatta iltapäivän kolmen ohi. Oli myöhäisen välipalan aika. Välipala koostui terveellisistä aineksista, jotka vahvistivat tutkitusti ajattelua, selleristä, banaanista, avokadosta ja kuivatuista mustikoista. Suurimmat suupalat hän kastoi kookosöljyyn. Jälkiruokana oli sinkki-b-vitamiinitabletti. Ruokalukemiseksi Vuokko otti yhden kirjan pinosta

ja avasi sen välissä olevan pitkän oranssin viivoittimen kohdalta. Hän luki puoliääneen:

Tällaisessa pyörimismodulaatiossa voi olla vain kaksi tasoa, kun taas analogisessa, amplitudin mukaisessa moduloinnissa on lukemattomia loogisia tasoja. Nämä kaksi tasoa kuitenkin riittävät minkä tahansa kokoisen informaatiomäärän lähettämiseen tai tallentamiseen. Loppujen lopuksi kaikki automaatiotekniikka perustuu binääriseen järjestelmään.

Ollessamme yhteydessä esineeseen kosketuksen (psykometria) tai chakrojen (telemetria) kautta voimme myös ottaa vastaan tai lähettää paljon tarkemmin digitalisoitunutta kosmoenergeettistä värähtelyä ja muuttaa ne tietyissä aivojen kortikaalisissa osissa malleiksi ja kvasisensorisiksi aistimuksiksi, jotka sitten tiedostetaan otsalohkossa. Voimme tehdä näin esim. kuunnellaksemme passiivisesti kahden elotoman esineen välistä informaationvaihtoa tai kysyäksemme niiltä meitä kiinnostavia asioita: vaikkapa niiden muistoista menneiltä ajoilta sekä tapahtumista ja henkilöistä, jotka ovat jotenkin liittyneet niihin.

Vuokko huokasi syvään, puisteli päätään ja pani kirjan viivoittiminen takaisin pinoon. Hän palasi

tyhjentämään laatikkoaan. Viimeisenä sieltä ilmestyi kämmmentä hieman suurempi laite, joka oli vielä tehtaan pakkauksessa. Vuokko repi kiireesti muovit ja pahvit pois ja napsautti virran päälle. Laitteen mittarin viisari kääntyi hitaasti kunnes jäi paikalleen asteikon punaiselle alueelle. Vuokko kaivoi käyttöohjeen esiin ja luki ääneen.

Aaveiden metsästämisessä GMF:ää käytetään niiden paikantamiseen sillä perusteella, että aaveet ovat energiamuotoja, joista syntyy sähkökenttiä - eli jos yhtäkkiä alueella, jossa ei normaalisti ole sähkökenttää, syntyy sähkökenttä, kyseessä on aave.

* * *

Meedio, parantaja, selvänäkijä, auranmittaaja ja maansäteilyntutkija Vuokko Messenius lähti asunnostaan ja mäjäytti oven kiinni. Oikealle menevä käytävä kaarsi loivasti oikealle. Vastaavasti vasemmalle menevä käytävä kaarsi vasemmalle. Vuokko lähti vasenta käytävää pitkin oikea käsi suoraan eteen ojennettuna. Kädessä oli aaveet paljastava mittari, hänen uusin hankintansa. Tuon laitteen avulla hän pystyisi havaitsemaan, missä kohdassa rakennusta aaveet oleilivat ja missä myös maansäteily olletikin oli voimakkainta. Mittari pysyi hiljaa. Vuokko kulki eteenpäin ja eteenpäin. Vastaan tuli aula ja ulko-ovi. Talossa oli siis toinenkin rappukäytävä. Vuokko jatkoi ulko-oven ohi.

Yhden asunnon ovessa oli hänen oma nimensä. Oliko hän kääntynyt huomaamattaan takaisin?

Aprikointi unohtui, kun mittariin tuli eloa. Vuokko kulki varovasti mittaria tuijottaen. Äkkiä ovi aukeni vasten hänen kasvojaan. Mittari putosi lattialle. Käytävällä hänen edessään seisoj nuorehko lyhyenlääntä mies hölmistynyt ilme kasvoillaan. Hänellä oli kuluneet sini-set farkut, kauluspaita ja liian kireä haalistuneen vihreä takki. Päässä on pieni pipo, hoitamaton tukka sojotti sen reunojen alta. Leuassa heilui kapea ruskea liuhuparta, ylähuulessa törröttivät kömpelösti nylpityt viikset.

- O-oletko sinä aave? Vuokko parkaisi pelästyneenä ja haroi mittaria lattialta.
- En ihan vielä, mutta pian varmaan, jos en saa ruokaa. Minä olen kirjailija. Tunnettu kirjailija Joosua Tuppurainen. Esikoisteokseni oli suuri menestys vain kolme vuotta sitten. Sinä siis olet se hassu tää, joka kulkee hullunkurinen heiluri tai mittari kädessä. Kuten juuri nyt. Oletko sinä oikeasti hullu?
- Minä olen tutkija. Etsin maansäteilyä. Mittari näyttää, että se tulee sinun asunnostasi.
- Siellä säteilee minun nerouteni.

Joosuan huone oli Vuokon huoneen vieressä, sekin siis talon sisäreunan puolella. Ovi retkotti selällään auki, vähän vinossa saranoiden myödetessä. Vuokko ei malttanut olla kurkistamatta sisään, astui kohta kynnyksen yli ja katseli uteliaana ympärilleen. Huone oli pieni, jyrkästi kapeneva takaseinää kohti ja siinä oli matala

ikkuna katonrajassa, paljon matalampi kuin Vuokon huoneessa. Katossa roikkui varjostimeton sähkölamppu. Seinillä oli ikivanha tapetti, jonka kuvio oli lähes näkymättömiin haalistunut. Lattia oli – oli ollut ennen kulumistaan – jollain muovimaton edeltäjällä vuorattu, lauta pilkisti sen rei'istä. Pieni vessa, jossa oli minimaalinen lavuaari, edusti saniteettitiloja. Keittiönä toimi tuhuinen kahvinkeitin, pieni sähkölevy ja kattila. Vahva meetvurstin tuoksu kertoi, että ilman jääkaappia-kin pärjäsi. Kalustus oli vielä askeettisempi kuin Vuokolla. Petaamaton sänky, kulahtanut tuoli ja pieni pöytä, jolle vanhanmallinen tietokone juuri ja juuri mahtui.

Vuokko otti esiin heilurin. Se veti kohti huoneen takaseinää. Äkkiä se lakkasi värisemästä ja jäi roikku-maan. Joosuan ilme synkkeni.

- Taas se loppui. Olin juuri saamassa inspiraation. Tunsin sen selvästi. Nyt en taaskaan pysty kirjoittamaan.
- Tarvitaanko siihen jokin inspiraatio?
- Kyllä. Muuten ei synny mestarillista tekstiä. Haluatko että luen sinulle teostani?
- Siihen menee varmaan kauan aikaa. Minulla on paljon työtä.
- Ei mene. Osaan sen ulkoa. Se kuuluu näin:

Aforismi 1: Ihmisen ajatus lentää kuin lintu. Siivillä tai ilman.

Aforismi 2: Siivilä erottaa hyvät jauhot huonoista.

Aforismi 3: Katson seinää. Seinä katsoo minua.

- Loistavaa! Mikä viisaus, mikä herkkä tunne. Kuin Kiraelin kirjoissa. Lue lisää.
- Se oli siinä kaikki.
- Siinä kaikki? Koko kirja?
- Kyllä. Mutta nyt en saa uutta teosta valmiiksi. Inspiraatio katoaa aina juuri, kun olen keksimässä jotain. Täällä vaikuttaa joku voima ja se häviää juuri kun olen saamassa ajatuksen paperille.

Vuokko kuljetti heiluriaan ympäri huonetta. Kristalli roikkui hiljaa paikallaan. Voima oli hävinnyt.

- Entä kummitukset? Minä olen kuullut, että tässä talossa kummittelee. Oletko sinä nähnyt kummituksen?
- Olen kyllä nähnyt ja näen juuri nytkin.
- Missä ...

Vuokolta kului hetki aikaa ymmärtää Joosuan ivan terävin kärki. Hän lähti sanaakaan sanomatta kiukusta puhisten.

* * *

Vuokko oli joutunut vetäytymään Joosuan huoneesta nolostuneena ja häväistynä. Voima josta hän oli ollut innoissaan, oli hävinnyt. Oliko sitä ollutkaan, oliko se väärinkäsitys? Hän päätti mitata käytävän päästä päähän. Kristalli ei suostunut heilahtamaan. Taskussa oleva mittari näytti sitkeästi nollaa. Käytävä

tuntui loputtoman pitkältä. Lopulta Vuokko muisti ulkona istuvan kaljaukkelin sanoneen, että talo oli ympyrän muotoinen. Hän oli kulkenut ympyrää ties kuinka monta kierrosta, kuin lapsi metsässä. Hän kääntyi kannoillaan ja lähti paluumatkalle. Vasta nyt hän tajusi, että käytävä kaareutui koko ajan. Asuntojen ovia oli kummallakin sivulla. Koska hänen asunnostaan näki vain kituliaan nurmikon ja vastapäiset matalat ikkunat, sen täytyi olla rakennuksen sisäsivulla. Vieressä olevan kirjailijan asunnon ikkuna oli niin korkealla katon rajassa, että siitä näki vain taivasta.

* * *

Vuokon vaellus johti vihdoinkin hänen omalle ovelle. Hän palattuaan oikean määrän käytävän kierroksia. Hänen avatessaan oveaan vastapäinen ovi aukesi ja siitä astui ulos joka suuntaan leveä mies. Hänellä oli papin puku päällä ja papin ilme kasvoilla.

- Hyvää päivää, minä olen Vuokko Messenius, meedio ja henkiparantaja.
- Minä olen Paavali Hurmevirta. Minä olen seurakunnan paimen. Minä parannan Jumalan sanan voimalla.
- Onko totta, että täällä vaikuttaa merkillinen voima, Vuokko kysyi.
- Kyllä. Pyhä henki vaikuttaa täällä. Minun rukoukseni on sen kutsunut.
- Minun mittarini näyttää, että täällä on maansäteilyä. Vuokko kaivoi mittarin taskustaan. Viisari oli punaisella.

Vanha rapistuva
yksikerroksinen kerrostalo
uinuu puiden ja pensaiden
takana. Heikkohermoiset
asukkaat lähtevät pois
pian taloon tultuaan,
sitkeimmät ovat asuneet
siellä vuosikymmeniä.
Talossa kummittelee ja siellä
vaikuttaa outoja voimia.
Pahempaa on tulossa.

Nyppyläkatu 1 kertoo
talon ja muutamien sen
asukkaiden elämästä.
Nämä ovat yhtä outoja kuin
talokin: Leipääntynyt pastori,
ulkona viihtyvä alkoholisti,
maansäteilyä tutkiva meedio,
ahkera mutta yksinäinen
opiskelija. Mikä on se voima,
joka sekoittaa heidän
ajattelunsa ja toimintansa.

ISBN: 978-952-800-388-5

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi